

ЛЕОНИД ЛЕНЧ ЛЕЛЯ НАДЯ

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

В добре обзаведена стая пред голямо огледало — цял човешки бой — се е изправила жена, не много висока, пълна, с обло румено лице и късо подстригана побеляла коса, облечена с официална черна рокля. Тя се усмихва чаровно и говори на отражението си:

— Наши милички абонати! Редакцията е безкрайно щастлива да ви види тук. Деца, ние искаме вие... вие... Не, прекалено официално!... Ще започна отначало.

Дебеланката прави широк жест с късите си пухкави ръчици и повтаря с топъл, ласкав глас:

— Наши милички абонати!...

Казва се Надежда Георгиевна или леля Надя. Членка е на редколегията на детско списание и в настоящия момент репетира речта си за вечерта на актива на списанието, която ще започне след час и половина.

— Наши милички абонати! Редакцията е безкрайно щастлива да ви види тук... тук... Деца, нека всички дружно като един да кажем...

— Плашилище-страшилище! — внезапно се обажда иззад вратата висок детски глас и леля Надя чува смях и топуркане. Някой презглава препуска по дългия общ коридор.

Лицето ѝ се изкривява от негодувание и злоба, тя изскача от стаята, но враговете вече ги няма. Притаили са се някъде в джунглите на коридора сред куфарите и гардеробите.

— Предупреждавам ви — зловещо и звънко изрича леля Надя сред прашната и тъмна тишина, — предупреждавам ви, че ако ви хвана, лошо ви се пише.

Прибира се и застава в предишната позиция пред огледалото. Бузите ѝ пламтят, в очите ѝ бляскат зли искри.

— Наши милички абонати — свирепо започва тя, без да забележи тона си, — редакцията е безкрайно щастлива да ви види тук. Деца! Нека всички задружно като един да кажем...

— Плашилище-страшилище! — отново се чува иззад вратата безразсъдно дързък вик; Надежда Георгиевна изскача от стаята и пак не намира никого.

Не ѝ се завира зад гардеробите в този прахоляк и паяжини, а от възрастните никой не е вкъщи, така че няма и на кого да се оплаче.

Тогава леля Надя предприема друг маньовър. Като ще воюваме, да воюваме.

Прибира се в стаята и се притаява зад вратата. След пет минути търпеливо чакане чува детски стъпки, които приближават крадешком. Тогава членката на редколегията на детското списание устремно отваря вратата и като ястреб връхлита враговете си.

Пленен е главатарят на бандата Димка Коников, високочело момченце с празен кобур от пистолет отстрани на кръста.

— Ах, ти, калпаво абонатче, уф, момченце! — крещи Надежда Георгиевна, сладострастно втрещена в съблазнителното му розово ушенце. — Как смееш да ми пречиш!

Пленникът с мълчаливо сумтене се мъчи да се отскубне. А леля Надя вече не крещи, ами съска като мляко, разляно върху горещ котлон:

— Защо ми пречиш, защо?!

В съскането ѝ има толкова омраза и заплаха, че пленникът Димка Коников загубва ума и дума. Чак му се ще да ревне, още повече че, така или иначе, няма да може да ѝ обясни защо всички тукашни деца толкова са недоволни от редакторката на детското списание. Просто така! Заради всичко! Заради това, че изобщо не ги забелязва и когато погледне Димка, все едно че гледа в празно пространство — такива студени и безизразни са очите ѝ. И ако им заговори понякога, то ще е само да им направи забележка или да им се скара. И най-сетне заради това, че никога нищо не им е донасяла от редакцията си, за която децата са чували толкова интересни работи. И изобщо понеже е едно плашилище-страшилище. И толкова!

— Пусни ме! — шепне Димка Коников. — Че ще те застрелям с пистолета.

— А-а, така ли!...

Надежда Георгиевна решително разкопчава празния кобур и бързо го скрива в гардероба си.

— Като си дойде баща ти, ще му дам тази гадост. И ще му разкажа за хулиганството ти. А сега марш оттук, драги.

След като го изпъжда, тя пригладва косата си и започва, втрещена в зачервеното си лице в огледалото:

— Наши милички абонати!...

— Дай си ми пистолета! — стене зад вратата Димка Коников. — Дай си ми го!...

— В никакъв случай! Наши милички абонати! Редакцията е безкрайно щастлива...

— Дай си ми пистолета! У-у, страшилише-плашилище!...

— Пак ли почваш? Сега ще те!...

След един час Надежда Георгиевна — леля Надя — е седнала на дългата маса, отрупана с фруктиери със сладкиши и плодове. Десетки детски очи — сиви, кафяви, черни, сини — са обърнати към нея. Тя се усмихва безкрайно мило, ласкаво, разтворила късите си тлъсти ръчици, сякаш да ги прегърне всичките, и говори:

— Наши милички абонати! Редакцията е безкрайно щастлива да ви види тук... Нека, деца...

А по същото време в коридора у тях, зад библиотеката с книги, където мирише на плесен и живеят самотни паячета, се провежда друго съвещание. Негов председател е Димка Конигов.

— Хайде да хванем някоя грамадна хлебарка и да ѝ я хвърлим в леглото — предлага Женя, момиченцето с добри лазурни очички, и първа ръкопляска на предложението си.

— Една хлебарка нищо не е — делово преценява Димка Конигов, — да ѝ хвърлим две!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.